

Skattefastfrysningen betyder, at selv i kommuner, som får flere plejekrævende ældre eller flere børn, der skal passes eller i skole, kan man ikke hæve skatten for at bevare standarden. Kommunerne kan heller ikke bruge af deres kassebeholdning, hvis de skulle have noget af betydning i den, for den skal de deponere 60 pct. af i en bank, et realkreditinstitut eller Kommune-Kredit. Det bliver også forbudt for kommuner at hæve grundskylden (skatten på fast ejendom) og dækningsafgiften (for forretningsejendomme og statsejendomme).

Der er ikke i disse år et økonomisk uføre i Danmark, som på nogen måde kan berettige at begrænse de kommunale og amtskommunale udgifter. Tværtimod har regeringen selv pumpet penge ud i samfundet. Det er bl.a. sket med skattelettelser. Skattestoppet på ejerboliger har tilmed affødt stigende boligpriser til fordel for boligjerne. På den baggrund finder EL det helt grotesk, at regeringen nu vil tvinge kommunerne til at skære i den (amts)kommunale velfærd. Mange borgere har således kunnet købe dyre sommerhuse, udlandsrejser, biler, elektronisk udstyr og meget mere, men de har ikke mulighed for at bruge deres ekstra penge i kommunen på bedre forhold i daginstitutioner, på skoler og i hjemmeplejen eller i amtskommunen til højere standard på sygehuse, osv.

Det såkaldte »frie valg for borgerne« gælder ikke de fælles velfærdsgoder i (amts)kommunerne. »Forhøjelse af serviceniveaue er uhensigtsmæssigt«, står der i bemærkningerne til lovforslaget. Det er lige nøjagtigt det, EL er uenig i. Både den demografiske udvikling og den almindelige velstandsstigning tilsiger, at der må bruges flere penge i (amts)kommunerne, ellers vil danskerne blot opleve velstand uden velfærd.

Regeringens hensigt er efter EL's opfattelse at nedbryde fællesskabet til fordel for den private økonomi, at indskrænke det rum, hvor demokratiet bestemmer, og udvide det rum, hvor pengene bestemmer. Det er et meget kontant udtryk for markedsgørelsen af samfundet.

Der skal være ro om den kommunale økonomi, siger regeringen, samtidigt med at der hersker utryghed og usikkerhed i de kommunale forvaltninger og i amterne om fordelingen af opgaverne og om, hvem der skal drive de sociale institutioner videre, mens ansatte ikke ved, om

de bliver flyttet over i de nye store kommuner/regioner, eller de bliver fyret.

Kommunerne har store ekstraudgifter til kommunalreformen. Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg afholdt en høring, hvor flere eksperter dokumenterede, at reformen bliver meget dyr. Og regeringen har ikke tænkt sig at give kommunerne og regionerne ekstra penge til hele den enorme omstillingsproces, så alene af den grund kan vi forudse besparelser på den almindelige service overfor borgerne.

De sidste år har der været et skattestop, som har betydet, at kommuner og amter kun kunne sætte skatten op, hvis der samtidig var nogle, der satte skatten ned. Det muliggjorde dog en vis fleksibilitet kommunerne imellem. Denne fleksibilitet kan nu kun komme på tale mellem kommuner, der skal sammenslutes, jf. ændringsforslagene fra ministeren. Dog vil enkelte kommuner, som måtte få problemer med skattefrysningen, kunne søge om ekstraordinær støtte, men denne støtte skal finansieres ved en nedsættelse af det generelle bloktilskud, det vil sige, at de øvrige kommuner alene af denne grund vil skulle skære i udgifterne.

EL konstaterer endeligt, at regeringen har brudt sit løfte til henholdsvis Københavns og Tårnby Kommuner, som havde en klar aftale med finansministeren om senere at kunne sætte skatten op, hvis det viste sig, at deres skattenedsættelser ikke kunne holde.

Tjóðveldisflokkurinn, Inuit Ataqatigiit, Siumut og Fólkaflokkurinn var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

4. Ændringsforslag med bemærkninger

Æ n d r i n g s f o r s l a g

Af *indenrigs- og sundhedsministeren*, tiltrådt af et flertal (V, DF og KF):

Til § 1

1) I stk. 1, 2 og 3, ændres »1. juli« til: »1. oktober«.

[Ændret deponeringsfrist]